

1A.

Jak se Alex vdala a pak se vzbudila, aby zjistila, že „šou“ už skončila

Motto:

„Když na místo prvních dojmů nastoupí dojmy druhé.“

A tak, jak jsme si na jaře slíbili, jsme koncem léta i učinili a Marťan JXD si mě v den mých pětadvacátých narozenin vzal za ženu.

V den našeho sňatku jsme s Marťanem již dva a půl měsíce žili ve společné domácnosti v nově zrekonstruovaném bytě, neměli jsme doma žádnou želvu, protože jsem si doma žádné želvy nepřála, a v obýváku jsme měli starou dřevěnou truhlu, jejíž nastěhování jsem na rozdíl od želv Marťanovi zakázat nedokázala. V den našeho sňatku to bylo šest týdnů, co jsem si od paní návrhářky vyzvedla dle svého přání ušité červené svatební šaty, v den našeho sňatku to bylo pět týdnů, co se Marťanovo nahé tělo ocitlo přisáté k mému oblečenému tělu na titulní straně nejčtenějšího společenského týdeníku, v den našeho sňatku to byly čtyři týdny, co o nás a o naší plánované svatbě běžela na internetu pětidílná video-reality show, v den našeho sňatku to byly tři týdny, co byl o nás a naší lásce natočen tele-

vizní dokument, v den našeho sňatku to bylo dva a půl týdne, co se informace o našich sexuálních praktikách ocitla na titulní straně nejčtenějšího bulvárního deníku, v den našeho sňatku měl Marťan již dva týdny vytetované mé jméno na hřbetu pravé ruky, právě v den našeho sňatku šla do prodeje má první kniha a přesně v momentě našeho sňatku na mé a Marťanovo „ano“ upíralo zrak 44 tisíc diváků, protože průběh našeho obřadu byl přenášán živě online.

Když jsme se vrátili ze svatební cesty, koupili jsme si v trafice na letišti nové číslo společenského týdeníku s naší vysmátou naaranžovanou svatební fotografií na titulní straně a znovu si v něm přečetli naši zveřejněnou manželskou smlouvu, založenou především na příslibu věrnosti, úpravě styku s bývalými partnery a na vzájemném ujištění, že rozvod se prostě nikdy konat nebude.

Když jsme dorazili z letiště domů, označila jsem se na Facebooku statusem vdaná, stala se zde členkou skupiny „Anti-fanclub reality-show Alex se vdává za jxd“ a pustila se do psaní článku o svatební cestě a mých prvních dojmech z manželství. Článek o tom, že být vdaná je sexy a cool a že se to i finančně dost vyplatí, vyšel v časopise o týden později. Během onoho týdne jsem od Marťana obdržela kreditku, abych z ní mohla čerpat na výdaje do domácnosti, navštívila jsem s Marťanem a oddacím listem městský úřad, aby mi mohl být vydán nový občanský průkaz s novým jménem, stavem a trvalým bydlištěm, nechala si sejmout otisky prstů a obraz duhovky, abych mohla požádat o nový evropský cestovní pas s již povinnými biometrickými údaji a založila si na nové jméno nový e-mail.

Kromě toho, že jsme se s Marťanem začali důsledně nově oslovovat „Ženo moje“ a „Muži můj“, ještě důsledněji jsme si začali říkat „Medvěde“ a „Bobříku“. A tak jsem si začala zvykat nejen na formulace typu: „Bobřík je paní!“ či na radostné rýmováčky: „Že má Bobřík hezkou srst, tak mu tam strčíme prst!“, ale učila se čelit i každodennímu uvítání mezi dveřmi větou: „Budem šukat?“, esemeskám posílaným Marťanem z kopání trilobitů: „Mám Careense velkýho jak morče, večer bude sex!“ či přímým sugescím: „Buď mi věrná!“ před každým odjezdem na služební cestu.

A zatímco se Marťan dmul pýchou: „Ježiš, to je luxus, mít mladou ženu, to ani nevádí, že nenajdu trilobity...“ a: „To je tak skvělý pro moje sebevědomí, že je ti teprve 25!“, tak taky stihnul oficiálně pokřtít v knihkupectví mou knihu, nechal zarámovat na památku reklamní plakát z křtu s upřesněním: „Bobřík je vdaná spisovatelka! To musí být patřičně ošukaný!“ a vytvořil mi na přání vlastní webové stránky, při jejichž tvorbě nejdřív pukal vzteky jen trošku – to když ho zlobila technika –, pak pukal vzteky hodně – to když na webu náhodou objevil článek jakéhosi bloggera vyjadřujícího se o mně jako o prostitutce –, pak si zahulil, pak si zahulil ještě dvakrát, pak navrhnul onomu pisálkovi, aby nepodložená tvrzení o mé osobě z blogu smazal, blogger poznámky smazal a Marťan tak mé stránky úspěšně dotvořil, protože s amatérským pornem s názvem „JXD s manželkou“, na které vzápětí na webu také narazil, už nic nedělal.

Načež jsme prožili několik běžných dní. Marťan hulil, já (v souladu s jeho nenápadnými poznámkami: „Sociálně-pato-

logické jevy: Bobr větrá...“) všemi třemi okny větrala, Marťan nakupoval a vařil: „Jsem zjistil, že kromě dávání peněz a souložení je jídlo dalším prostředkem manipulace s ženou...“, já prala a uklízela, Marťan mě seznámil s nápadem, že dvakrát týdně – ve dnech, kdy přece stejně vstávám brzy na němčinu – bude přespávat ve své garsonce s želvami: „A aspoň ti budu vzácnější a okořením tak náš vztah...“, já své první jídlo v manželství – vanilkový pudink se šťávou – uvařila, Marťan mi oznámil, že prodá svou nejslabší želvičku, co má jen tři nožičky, když ji nemůže mít doma, a já k nastěhování nebohé želvičky do obýváku soucitně svolila.

Běžné dny plynuly a přátelé a kolegové se mě ptali: „Jak se cítíte, paní Doležalová?“ a když mi své prstýnky ukazovali, tak k tomu říkali: „Gratulace mladé paní!“ a: „Vítej v klubu!“ a já nevěděla, jak reagovat, když jsem se svým novým jménem ještě ani nenaučila řádně představovat. A pak mi taky hodně marihuany v domácnosti přáli: „Víš, láska přejde, ale ten opar z hulení zůstane,“ uvedl mě do reálu kolega, a jiní budoucnost věštili: „Přece ti nebudu na ty dva měsíce, co vám to spolu vydrží, měnit firemní mail!“ pravil empaticky firemní IT (čti „ajtík“) a Marťanovi známí kondolovali: „Upřímnou soustrast“, a Marťanovy známé komentovaly: „Prosím tě, Jiří, musíš se na ni furt dívat jak na svatý obrázek?“ a: „Může i někdo jiný než Alex o tobě něco napsat?“ a že je pod pantoflem mu tím naznačovaly, zatímco mé kamarádky se strachovaly: „Jestli na Alex jen jednou vztáhneš ruku, zničíme tě!“ a Marťana tak předem varovaly.

A pak nám nabídli kluci z rockové kapely, zda bychom nechtěli hrát v jejich videoklipu k lyrické písni o zamilovaném páru. Řekli jsme, že jo. Kluci navrhli, že bychom se v tom klipu mohli procházet nahatí po Václavském náměstí. Řekli jsme, že to spíš asi ne. A tak jsme klip natáčeli slušně oblečení v podzemních prostorách stanice metra, kde nám kapela uspořádala romantickou večeři při svíčkách uprostřed proudícího davu lidí. Klukům z kapely jsme za tento zážitek poděkovali moc. A pak mi přišlo, že té lásky je kolem mě už nějak příliš.

A Marťanovi přišlo, že té lásky ode mě má zase nějak málo. „Dej pozor, aby sis ji neošoupala!“ upozornil mě na omezenou funkčnost mé vaginy, když jsem mu odmítla sex už třetí noc po sobě. „Je to k zlosti, je to k zlosti, Bobr ten má povinnosti...“ komentoval dále mou sexuální aktivitu, když jsem následně ke styku svolila.

Načež jsme oslavili měsíční výročí našeho manželství. Marťan mi koupil kabelku: „Ten konzum u ženských je skvělý! To totiž vysvětluje, proč ženské nemají koníčky jako my chlapi třeba trilobity, vy totiž jako koníček máte samy sebe...“ Pár dní nato mi přes internet objednal velký balon na cvičení: „Když se proskočíš pěkně na balonu, třeba se pak proskočíš i v posteli. Tvou aktivitu při sexu v poslední době totiž nebudu radši komentovat...“ A o dalších několik dní později nechal do předsíně nainstalovat vestavěnou skříň s velkým zrcadlem přesně dle mých představ, k tomu mi koupil a složil novou poličku na kabelky taktéž dle mých představ a pak mě požádal, zda bych se o něj za to aspoň chvíli nestarala (rozuměj masturbovala

ho), že to má hrozně rád. Neodpustila jsem si poznamenat, že to má snad rád úplně každý, Marťan si neodpustil poznamenat: „Tak si Bobřík příště poskládá nábytek sám, když si to teď Medvěd musí sám udělat!“ A tak jsem Marťanově touze vyhověla a pravděpodobnost vzniku syndromu karpálního tunelu ve svém zápěstí zvýšila, abych své šance na smrt vrtačkou o něco snížila.

Druhý měsíc našeho manželství i nadále plynul poklidně. Marťan pracoval na svém článku o viagře a o tom, jak má díky modrým pilulkám skvělou erekci, já se dopracovávala k získání nového řidičského průkazu. Malá vsuvka: Při první návštěvě magistrátu a po dvouhodinovém čekání mi bylo řečeno, že si musím dojít k lékaři pro potvrzení o vyšetření zraku, protože mi v řidičském průkazu skončila platnost údaje, že nevidím na dálku a že musím nosit brýle. U lékaře jsem vyplázla 500 korun za tříminutové zjišťování faktu, že na dálku opravdu nevidím. Při druhé návštěvě magistrátu jsem úředníkovi odevzdala potvrzení od lékaře, podepsala několikastránkovou žádost o to, aby se v mém budoucím řidičském průkazu psalo, že musím nosit brýle nebo kontaktní čočky, dále jsem podepsala souhlas s tím, že se proti úředním krokům nebudu odvolávat, a odešla s tím, že mi zavolají. Zavolali mi, řekli, že má žádost je schválena a že mohu zažádat o řidičský průkaz. Na magistrát jsem se tedy vydala potřetí a o řidičský průkaz jsem zažádala. Teď na něj čekám.

Marťan si občas postěžoval: „Udám tě na Bílý kruh bezpečí, že mě týráš odkládáním sexu!“ či: „Já si tě neměl brát, co jsme se vzali, tak jsem bez sexu!“ a dále mě vzdělával: „Víš, když si